

Jan Vander Laenen

De trouwing

*And yet we do not own anything.
We only use possessions for a period of time
until they pass on to someone else.*

Louise L. Hay, *You Can Heal Your Life*

Jan Vander Laenen en Brussels by night

Charmant en goed ogend zijn ze in elk geval, onze Brusselse Marokkanen – of moet ik Marokkaanse Brusselaars zeggen? –, maar een beetje ingewikkeld kunnen ze óók zijn, althans voor een westerling en vooral dan als het over de liefde gaat. Of beter gezegd over seks, want liefde is een groot woord en tot een maand of wat geleden behoorde mijn hart twintig jaar lang, slechts aan één persoon toe, meer bepaald een Italiaan die Giulio heet. Maar het is hier niet mijn bedoeling om onnodig uit te weiden over mijn homoseksuele wel en wee met mijn ex-vriend – en tevens uitstekende kok van *pastasciutta* – dan wel om u een waar gebeurd verhaal te vertellen met als protagonist één van mijn meer recente minnaars, een zekere Rachid.

Ik zei dus in de beginzin dat onze Brusselse Marokkanen een beetje ingewikkeld kunnen zijn op erotisch gebied. Dat is althans de conclusie die ik trek na pakweg een veertigtal stoeipartijtjes met de meest diverse exemplaren van deze bevolkingsgroep. Wellicht heeft u ook al de clichés opgevangen dat Marokkanen dan wel fundamenteel biseksueel mogen zijn, maar dat ze zich nooit passief opstellen tegenover hun partner en ook vaak na de daad, alsof ze zich wilden vrijkopen, een beetje zakgeld of een geschenkje in de vorm van een pakje sigaretten aan diezelfde partner vragen.

Of deze beweringen waar zijn of waren? Tja, een sociologisch afdoend antwoord kan ik hierop niet formuleren, maar ik meen toch te mogen stellen dat ik een heuse evolutie heb kunnen constateren bij de verschillende generaties.

Voor zover ik me herinner was het tot pakweg tien jaar geleden immers zeer ongebruikelijk dat een Marokkaan openlijk voor zijn homoseksualiteit uitkwam. Op praktisch gebied betekende dit dat ze wel maar al te graag hadden dat een andere man een knieval voor hen deed of hen de rug toekeerde, maar dat ze deze man nooit zouden zoenen of zélf met hun mond naar de regionen van zijn onderbuik zouden afdalen. Onnodig te preciseren dat hun aarszone absoluut verboden terrein was en dat ze gruwelden van passieve sodomie.

Wat overkomt me de laatste tijd echter af en toe en tot mijn grote vreugde in onder meer de pornobioscoop *Paris* waar ikzelf en vele Marokkaanse heren stoom komen afblazen? Juist, niet alleen bedenkt een of andere zoon van Allah je soms totaal onverwacht met een heuse tongzoen, maar sommigen – en vooral dan de jongeren – stellen zich voorwaar voor je open, reiken je hierbij, de regels van het veilig vrijen indachtig, een condoom aan en snuiven daarbij poppers. En na de daad, na de zaadlozing, gebeurt het dan dat ze bijvoorbeeld in de toilet-ruimtes nog een babbeltje met je slaan, waarbij ze je informeren over de niet te onderschatten problemen die ze ervaren bij het homoseksueel en Marokkaan zijn in Brussel en je op terloopse toon vragen of je misschien een briefje van vijf euro te veel hebt. Of een naamkaartje...

Zo ook Rachid. Rachid? Rachid! Hoe goed herinner ik me nog die melancholische oktoberavond waarop ik je ontmoette. Het was een achtentwintigste oktober en die namiddag had ik wellicht het belangrijkste telefoontje op liefdesgebied uit mijn voorlopige bestaan gehad: Giulio had me namelijk opgebeld uit het verre Italiaanse Viareggio om een einde te maken aan onze relatie.

'Nee,' had hij me door de hoorn toegeroepen, 'ik kan het niet meer aan! Je liegt, je bedriegt me, je komt alleen naar me toe als je uitgeput bent van je drukke nachtelijke leventje in Brussel om hier uit te rusten en als je weer op krachten bent, fladder je lichtzinnig terug naar je stad!'

En ik had dan wel geargumenteed dat ik nu eenmaal Belg was en hij Italiaan, dat mijn werk me vaak in Brussel hield en dat we er ons als gemengd paar nu eenmaal bij moesten neerleggen dat een dag-in-dag-uit-samen-

leven problematisch was, Giulio blééf zijn been stijf en zijn lid slap houden om tenslotte de hoorn neer te leggen nadat hij 'op de hoofden van zijn overleden ouders had gezworen me nooit meer te willen weerzien'.

Of ik treurig was na deze scheldtirade? Tja, ik ben al zo vaak uitgescholden in mijn leven – door mijn familie, op school voor mijn lengte, door Vlaamse intellectuelen die mijn geschriften erbarmelijk vonden, door zogenaamde vrienden die er enkel op uit waren hun afgunst omtrent mijn materiële welstand op me af te reageren – dat ik welhaast een fobie heb ontwikkeld, een fobie die ik bij mijn psychiater met de naam 'insultophobia' heb bedacht. Als een kind een naam heeft, kan men er echter beter mee omgaan en zo kwam het dat ik na Giulio's giftige telefoontje besloot het hoofd niet te laten hangen. Dus wat heb ik gedaan? Ik heb even met mijn trouwring – een zogenaamde esclave met drie door elkaar geweven soorten goud – gespeeld, hem vervolgens zeer symbolisch van mijn linkerringvinger geschoven en hem netjes op het salontafeltje gelegd, naast een halfvol flaconnetje poppers, een pornofilm en een paar nummers van *The World of Interiors*. Hierna heb ik mijn jas gepakt en heb ik mijn appartement verlaten, richting pornobioscoop *Paris*, alwaar het lot Rachid op me liet wachten.

Rachid. Rachid! Hoe blonken je vochtige oogjes in het halfduister van het nagenoeg lege bioscoopzaaltje! Hoe charmant en afwachtend zat je daar op een van de vuile pluchen zeteltjes op de achterste rij, je broek en slip tot op je enkels, terwijl je je lid beroerde en je blik nu van het scherm afwendde om hem op mijn lange gestalte te richten!

Uiteraard heb ik discreet, een beetje angstig misschien, de zitplaats naast hem ingenomen, waar ik enkele ogenblikken interesse in de film heb geveinsd – het was net een lesbische scène – en met mijn hand zachtjes over mijn kruis heb gestreeld. Aanvankelijk hebben we geen woord gewisseld, maar onze monden waren blijkbaar voorbestemd om elkaar te ontmoeten op die melancholische oktoberavond. Ja, we hebben elkaar vanop onze zeteltjes langdurig getongzoend terwijl ik mijn stijf lid uit mijn gulp haalde. En daarna ben ik, mezelf masturberend, met mijn hoofd langzaam naar zijn onderbuik afgedaald en heb ik met mijn lippen zijn eerder kort geschapen penis slechts enkele seconden hoeven te omsluiten om al dadelijk getrakteerd te worden op een lozing sperma tegen mijn gehemelte.

'Je had het blijkbaar nodig,' fluisterde ik hem in het donker toe, waarop ik mijn weke delen weer in mijn broek propte en aanstalten maakte om op te stappen – naspel is nu eenmaal niet mijn sterkste kant, noch die van een doorsnee Marokkaan.

'Wanneer zien we elkaar weer?', vroeg hij echter.

'Insh'Allah, als Allah het wil,' antwoordde ik droogweg, waarop ik in het halfduister een naamkaartje uit mijn portefeuille toverde, het met een laconiek gebaar overhandigde en het vunzige zaaltje met zijn hijggeluiden verliet.

Of Rachid me opgebeld heeft? Nog beter, een tweetal avonden later omstreeks tweeëntwintig uur weerklonk het belletje van mijn parlofoon: mijn Marokkaan stond ongeduldig aan de gesloten benedendeur van mijn flatgebouw te wachten. Een beetje beschonken en slechts gekleed in een witte onderbroek en een te groot T-shirt met een bloot ventje uit de strips van Ralph König erop, ben ik met mijn bos sleutels mijn appartement uitgestapt en heb ik de lift naar beneden genomen. Ik liep tegen mijn bovenbuur van de achtste verdieping, een sympathieke, besnorde Marokkaan die aan de overkant van onze straat een Noord-Afrikaans restaurant uitbaat.

'Ah, onze onderbuur,' begroette hij me met een brede glimlach. Ik ben een goede klant van zijn eethuis en hij is perfect op de hoogte van mijn andersgeaardheid. 'Je loopt er luchtig gekleed bij.'

'Tja,' antwoordde ik wat lichtzinnig door de glaasjes wijn die ik al naar binnen gegoten had, 'er staat beneden iemand op me te wachten waar ik waarschijnlijk toch meteen voor uit de kleren zal gaan, dus..'

Ik nam een pornofilm die naast een aantal exemplaren van The World of Interiors op mijn salontafeltje lag, een heteropornofilm met een heuse gangbang van zes zwarte, Afrikaanse binken met een zogezegd onschuldige blanke vrouw.

Hij keek me even smalend en hoofdschuddend aan.

Beneden stond me echter een verrassing te wachten. Bij het openen van de voordeur meende ik plots in Rachids blik te lezen dat hij zich betrappt voelde, toen hij oog in oog kwam te staan met mijn bovenbuur. En ja, ze gaven elkaar uiterst hartelijk de hand, raakten er even hun hartzone mee aan en begonnen toen een paar minuten hevig in hun gutturaal Arabisch te converseren. Ietwat onwennig bleef ik daar op mijn blote voeten staan dralen. Af en toe keken de twee Noord-Afrikanen me onderzoekend aan, ja, op een bepaald ogenblik meende ik zelfs iets als misprijzen in Rachids gelaatsuitdrukking te ontwaren.

'Brussel is klein,' stamelde hij toen we uiteindelijk de lift naar boven namen.

'Familie van je, mijn bovenbuur?'

'Verre, verre familie, maar ik heb als stukadoor voor de versieringen in zijn restaurant gezorgd.'

'Weet hij dat je... zó bent?', vroeg Rachid een beetje angstig toen we in mijn appartement waren.

'Waarover hadden jullie het?', ontweek ik zijn vraag.

'O, dat je een Marokko-fan bent en dat ik een afspraak met je had omdat je je appartement wil verfraaien met mijn stucwerk.'

'Wil je een pornofilm opzetten,' voegde hij er nu aan toe, terwijl hij zich begon uit te kleden. Vervolgens ging hij op de divan tegenover mijn televisietoestel zitten.

Ik nam een pornofilm die naast een aantal exemplaren van *The World of Interiors* op mijn salontafeltje lag, een heteropornofilm met een heuse gangbang van zes zwarte, Afrikaanse binken met een zogezegd onschuldige, blanke vrouw.

En hoe ons stoeipartijtje verliep? Tja, weinig partners lijken me ophitsender dan een Marokkaan die het geluk of ongeluk heeft gehad in ons kleine landje te zijn geboren en die dan ook een aantal van de gewoontes van onze Belgische gays heeft overgenomen. Zo was Rachid bijvoorbeeld een goede zoener en deinsde hij er evenmin voor terug om me orale diensten te bewijzen. Aan de andere kant had hij een aantal extra's – althans voor mij – die bij een Belgische seksgenoot zouden ontbreken: een besneden penis, een satijnzachte, donkere huid en natuurlijk de lijfgeur van een man die zich voedt met gekruide gerechten en hierbij al even geparfumeerde thee drinkt, thee met het parfum van jasmijn en oranjebloesem.

Mijn Rachid was echter meer verwesterd dan ik vermoedde, want het eerste waar hij me om smeekte nadat hij tot tweemaal toe zijn zaad had geplengd, was een pilsje.

Al babbelend dronken we er een aantal en gedurende pakweg een uurtje wist hij me ook geestelijk volledig met zijn exotische charmes in te palmen. Want ja, daar zaten we dan, in het schemerduister van mijn woonkamer, met als uitzicht de verlichte toren van het Stadhuis, op de divan, terwijl we elkaar zachtjes onze leventjes vertelden en elkaar hierbij af en toe met een kusje op de wang of een liefkozing bedachten.

En hoe meer ik moest toekijken hoe zijn smakelijke huidpartijen verdwenen onder zijn slip en T-shirts, hoe machtelozer ik me voelde.

Rachids dertigjarige leventje had voorlopig nog geen echt scherpe bochten genomen of onverwachte wendingen gekend, maar het was wel een schoolvoorbeeld van de problemen waarmee een in België geboren al-

lochtoon te kampen heeft. Want natuurlijk wilden zijn ouders dat hij de godsdienstregels strikt naleefde, maar toch ontzegde hij zich af en toe geen broodje ham of een glas wijn of een pilsje – vooral geniepig dan, ten huize van autochtonen zoals ik. En ja, hij was zogenaamd geïntegreerd en had een goed inkomen door zijn werk als stukadoor, maar om alleen te gaan wonen, stond hij nog te zwak op zijn forse benen en was hij nog te veel op de contacten met zijn landgenoten aangewezen. Natuurlijk verkoos hij mannen, maar dat had hem er niet van weerhouden om zich zogenaamd, min of meer, met een meisje te verloveren.

'Martine,' preciseerde hij, 'een braaf Vlaams meisje dat hier in Brussel aan de Kunstacademie studeert en een algehele bewondering voor mijn, eh, werk heeft.'

'Ach zo,' mompelde ik, waarop we aan het pijnlijkste moment van ons avondje toegekomen waren: Rachid maakte aanstalten om zich weer aan te kleden.

'O, mijn lieve Rachid,' zei ik nu, terwijl ik achter hem neerknielde, mijn armen om zijn benen sloeg en mijn hoofd tegen zijn achterwerk liet rusten, 'wanneer komen ze me terug een bezoekje brengen, die kaneelkleurige billettjes van je, en die geurige okseltjes en karbonkelzwarte oogjes?'

'Er valt wel iets aan te vangen met je appartement op het gebied van decoraties,' zei hij terwijl hij zich zachtjes aan mijn greep onttrok en naar zijn onderbroek graaide.

En hoe meer ik moest toekijken hoe zijn smakelijke huidpartijen verdwenen onder zijn slip en T-shirt en jeans, hoe machtelozer ik me voelde. Uiteindelijk deed ik iets wat mij zelf verbaasde: ik greep op het tafeltje naar Giulio's trouwring, nam Rachid bij de linkerhand en schoof de ring behendig over zijn linkerringvinger.

'Hier, als teken van mijn vriendschap,' fluisterde ik hem toe.

Of ik Rachid nog weergezien heb? Ja hoor, af en toe komt hij me nog een erotisch bezoekje brengen – inclusief pornofilmvertoning en pilsjes natuurlijk, hij blijft tenslotte een Marokkaan... – en tateren we na onze buitelingen bij het doorbladeren van mijn nummers van *The World of Interiors* over een eventuele herdecoratie van mijn appartement.

Giulio's trouwring heb ik trouwens ook weergezien, meer bepaald gisteravond, meer bepaald in restaurant Le Tassili recht tegenover mijn deur, waar ik mezelf na een dag naarstig schrijven op couscous trakteerde. Ik maakte een praatje met de eigenaar en mijn bovenbuur en het ging voornamelijk over de kunstige capaciteiten als stukadoor van zijn achter-achterneefje Rachid, getuige hiervan het interieur van zijn eethuis. Natuurlijk raadde hij me ook ten stelligste aan om een beroep te doen op diens diensten voor een herinrichting van mijn appartement.

Toen ik aan mijn muntthee toe was, namen er onder de meest hartelijke begroetingen van de eigenaar twee jonge Vlaamse meisjes aan het tafeltje naast het mijne plaats en hun conversatie deed me bepaald opkijken.

Het blonde meisje, dat haar vriendin als 'Martine' aansprak, kon het namelijk niet nalaten om een tiental minuten lovend over de decoraties te ratelen, maar barstte vervolgens opeens in een huilbui uit.

'Wat is er Martine, wat is er?', vroeg haar vriendin gelaarmerd.

'Niets,' antwoordde Martine, waarop ze een zakdoek uit haar handtasje nam, er even haar ogen mee bette en hem vervolgens op het tafelblad openvouwde.

In de zakdoek lag een ring, ontegensprekelijk Giulio's trouwring.

'Rachid heeft me een verlovingsring gegeven,' was Martines commentaar.

'Wel, wees blij,' was het antwoord van haar vriendin.

'Ja, ik ben blij, mijn familie accepteert hem, ook omdat hij een goede en vaste baan heeft en ik ben misschien wel van plan om Arabisch te leren en me tot de islam te bekeren, maar, maar...!' Ze begon opnieuw te huilen.

'Maar wat?'

Martine schoof de ring, die natuurlijk veel te groot was

voor haar meisjeshand, over haar linkerringvinger.

'Ik heb hem aan een juwelier getoond. Echt goud, een echte esclave, maar het model is wel voor een mannenhand bestemd.'

Ze haalde even adem.

'En daar breek ik mij nu de hele tijd het hoofd over.

Waarom heeft hij me in hemelsnaam met een mannenring bedacht? Heeft hij hem ergens gevonden? Of misschien gestolen? Is het een oude ring van hemzelf? Als stukadoor verdient hij toch genoeg en kan hij het zich toch veroorloven me een heus cadeautje te geven?'

'Hij was bij de aankoop misschien een beetje verward,' probeerde Martines vriendin haar te troosten.

'Verward? Met zijn beroep moet hij toch de precisie van een estheet hebben? Hij is dan wel geen goudsmid, maar...'

Nippend aan mijn glaasje muntthee, schudde ik nu even met mijn hoofd. Ik kon nauwelijks een wat wrange glimlach onderdrukken en even had ik zin om Martine te vertellen dat ze er bij een eventueel huwelijk rekening mee moest houden dat bij vele Marokkanen biseksualiteit er gewoon ingebakken zit... Ik heb echter wijselijk mijn mond gehouden. ■

Verlies van lief *Margreet Schouwenaar & Mariet Lems*

Margreet Schouwenaar schreef gedichten bij foto's die **Mariet Lems** maakte in leegstaande en vervallen Ierse huizen. Kleinood & Grootzeer maakte daar een uitzonderlijke bundel van. Eerste druk in een oplage van 300 genummerde en door de auteurs gesignde exemplaren. Prijs : € 18,- (+ € 2,- bijdrage verpakking- en verzendkosten) Te bestellen via: www.kleinood-en-grootzeer.com of uitgeverij@kleinood-en-grootzeer.com

ISBN/EAN: 978-90-76644-71-4

KLEINOOD & GROOTZEER

Kon. Wilhelminastraat 46
4615 JB Bergen op Zoom
Telefoon 0031-164-240049
uitgeverij@kleinood-en-grootzeer.com
www.kleinood-en-grootzeer.com

KLEINOOD & GROOTZEER